

CHRISTINE RICCIO

A doua șansă

Traducere din limba engleză de
ADRIAN ȘIPOȘ

CORINT
BOOKS

—2019—

1. Asumă-ți riscul

Plec din țară fiindcă nu am niciun prieten.

Acesta este tristul adevăr. Oamenii reușesc să învingă toate greutățile ivite pe parcursul vieții dacă au măcar un prieten de nădejde alături de ei. Cum eu nu am pe nimeni, am fost nevoită să mă gândesc serios la toate opțiunile mele de viitor.

În acest moment, mă aflu la câteva mii de kilometri deasupra Oceanului Atlantic, într-un pix zburător supradimensionat, și mă îndrept spre o instituție de învățământ a cărei programă școlară nu o să mă ajute deloc în domeniul în care am ales eu, de fapt, să mă specializez.

Părinții mei nu știu că totul e inutil. De fiecare dată când mă gândesc la asta, încep să-mi tremure mâinile.

Mă țin strâns de cotiera dinspre geam. Acum nu mă mai pot răzgândi. Mă aplec, făcând tot posibilul să nu dau cu capul de spătarul scaunului dinaintea mea, apoi scot pixul și caietul din ghiozdanul așezat pe podea. De obicei, scrisul îmi face bine. Simt că mă eliberez atunci când îmi aștern sufletul pe hârtie. În ultima vreme, toate caietele mele sunt ca niște horcruxuri, așa că am început să le numerotez cum se cuvine; primele opt caietele horcruxate sunt îngrămadite în cutia de depozitare de sub patul meu din New York.

Caietul cel nou scoate un sunet tare plăcut în timp ce îi deschid coperta și mi-l așez în față, ca să recitesc primele notițe.

1/1/2011

FACULTATE, A DOUA ÎNCERCARE: OBIECTIVE IMPORTANTE ÎN PERIOADA STUDII-LOR ÎN STRĂINĂTATE

- 1) Fii cea mai bună stagiară – și câștigă bani din asta pe timpul verii!*
- 2) Fă-ți prieteni alături de care să-ți petreci timpul liber; genul de prieteni care ar vrea să petreacă timpul cu tine!*

Îmi voi găsi prieteni. Așa voi face. Voi vorbi cu persoane necunoscute ca și cum i-aș cunoaște deja – acesta este secretul. Am observat că vărul meu, Leo, a făcut asta ani la rând în timpul școlii, și sunt pregătită să-i urmez exemplul. În aceste vremuri singuratic trebuie să recurg la măsuri drastice de dezinhibare.

Apăs pe capătul pixului și mai notez patru obiective.

- 3) Sărută un băiat de care-ți place! Nu te mai feri de sărutări!*
- 4) Bucură-te de niște aventuri în orașul în care stai! Timp de doi ani și jumătate, cât ai stat la New York, nu ai făcut absolut nimic, prostănaco!*
- 5) Poate că ar trebui să te îmbeți puțin. Nu până leșini, sau ceva de genu' ăsta, doar încearcă să vezi și tu cum e; cu măsură și într-un mediu sigur! În Regatul Unit al Marii Britanii ai voie, din punct de vedere legal, să bei!*
- 6) Începe să scrii cel mai grozav roman american! Ai irosit inadmisibil de mult timp încercând să găsești o frază perfectă de început. Încetează! Scrie, pur și simplu!*

— Ce înseamnă asta?

Tresar și îmi mișc repede mâna, ca din reflex, ca să acopăr pagina. Femeia de lângă mine – o slăbănoagă de patruzeci și ceva de ani, cu o claie de păr roșu-aprins pe cap – se holbează la mine cu nerăbdare.

— Poftim? întreb repede.

— Cum, Doamne iartă-mă, poate să se ferească cineva de sărutări? mă iscodește cam agresiv, cu accentul ei britanic.

Fac ochii cât cepele.

— Păi...

— Câți ani ai? insistă ea.

Preț de o secundă nu spun nimic, dar apoi bolborosesc:

— Douăzeci.

Buzele i se arcuiesc, de îngrijorare, pe partea stângă a feței.

— Vrei să spui că ai douăzeci de ani și încă nu ai sărutat pe nimeni?

Cred că numai mie putea să mi se întâmple să mă trezesc apostrofată de o străină în avion! Îmi mut privirea în altă parte, deoarece nu sunt dispusă să neg sau să confirm ceva. Nu merită să deschid acest subiect. Oamenii nu pot înțelege situația mea. Încep mereu să mă privească de sus, de parcă m-aș fi transformat brusc într-o copilă de zece ani. Ca s-o spunem pe șleau: pupăcioșii nu sunt cu nimic mai buni decât cei care nu au fost sărutați niciodată. *Ia mai lăsați-mă!* Și chiar e posibil să te ferești de sărutări. Eu, una, am trecut prin asta. Am fost gata-gata s-o fac de câteva ori, cu niște studenți petrecăreți, în timpul chefurilor la care m-au târât colegele mele de cameră. Când era pe cale să se întâmple, făceam stânga-mprejur, pentru că mi-era teribil de frică. Din câte îmi amintesc, îmi treceau prin minte exact aceste cuvinte: *Un demon, un demon! Prea aproape de fața mea!*

— Cât de interesant! Oare am dreptate dacă presupun că nu ai niciun prieten?

Femeia cu părul roșu mă scoate din gândurile mele și mă aduce cu picioarele pe podeaua avionului.

Dau din cap cu scepticism, după care arunc un ochi spre lista mea și, într-un final, ridic din nou privirea spre ea.

— Dumnezeu! De ce nu ai prieteni?

Întrebându-mă asta, își înclină capul într-o parte. Expir cu un oftat adânc.

— Am... prieteni acasă, dar nu și la facultate, pentru că am făcut totul anapoda.

Nu e o minciună. Doar că nu sunt prieteni apropiați. Sunt mai degrabă niște cunoștințe prietenoase pe care mi le-a prezentat Leo înainte de perioada pubertății. Acum, Leo și cu mine nu ne mai vorbim deloc, prin urmare, nu mai vorbesc nici cu prietenii lui Leo.

Mă întreb dacă Leo mi-a fost vreodată un prieten adevărat! Oare verișorii pot fi catalogați drept prieteni?

— Nu știam că facultatea poate fi *făcută* anapoda, zice femeia și își dă ochii peste cap.

CUM SĂ FACI FACULTATEA ANAPODA:

- 1) Să nu îți faci niciun prieten în afară de cei cu care locuiești!*
- 2) Să nu te implici în nicio activitate extracurriculară care s-ar putea să-ți placă!*
- 3) Să nu vorbești cu studenții din grupa ta!*
- 4) Rezumă-te la vizionarea tuturor serialelor pe care le găsești pe internet!*
- 5) Alege o specializare foarte dificilă, doar ca să îți satisfaci părinții!*

— Ei bine, chiar se poate, adaug eu, pe un ton mai calm. Mă duc la Londra să repar situația.

— Crezi că Londra o să-ți ofere și prieteni? mă întreabă ea, pe un ton amuzat.

— E un nou început! spun, cu vocea gătuită.

Ridică o sprânceană. Dau din cap, mai mult pentru mine însămi, decât pentru doamna respectivă, înainte să mă întorc cu fața spre geam.

— Este o listă realizabilă. Am încredere în tine, spune ea.

Cuvintele ei neașteptate de încurajare mă ating la coarda sensibilă. Privesc în gol, cu ochii înlăcrimați, negura infinită a nopții. Teama îmi întoarce stomacul pe dos, dându-mi o senzație generală de agitare.

Când am văzut prima dată oferta programului de studiu al literaturii și scrierii creative pe site-ul YU Londra pentru învățământ în străinătate, mi-a sărit inima din piept, s-a urcat într-un avion și a scrijelit un mare DA, cu litere imense, peste cer. Ideea de a lăsa în urmă viața actuală – care include biologie, chimie, fizică, diverse examene legate de medicină, chiar și familia – și de a începe din nou de la zero a însemnat *totul* pentru mine.

Săptămâna trecută, numai la asta m-am gândit ca să treacă mai repede vacanța. Duminica trecută, când eram cu familia în Florida, după ce am plecat de la biserică (citându-l pe tata: „Vacanță nu înseamnă că putem chiuli de la biserică – doar suntem catolici credincioși”), tata m-a prins citind de una singură într-un golfuleț, departe de agitația din jurul meu. Spre groaza mea, mi-a smuls cartea din mâini.

— Ce faci aici? Treci în apă! Vorbește cu noi! Petrece-ți timpul cu verii tăi!

M-am dus imediat să mă așez pe marginea piscinei, unde socializau verișorii între ei. Toți zece sunt băieți cu vârste cuprinse între unsprezece și nouăsprezece ani. Oricine li se alătură la piscină trebuie să se aștepte oricând la agresiune verbală din partea lor.

Poate că *agresiune verbală* e cam mult spus; mai bine zis, devine automat un subiect de miștocăreală pentru ei.

Nu a fost întotdeauna așa, mai ales când vine vorba despre cel mai mare dintre ei, Leo. Dar așa stă treaba acum. Mai întâi încep să vorbească despre băutură: „Shane, măcar mergi și tu la petreceri? De ce naiba te întorci acasă o dată la două săptămâni?” Hohote de râs. „Ai probleme!” Apoi, despre relații: „Shane, tu vorbești și cu altcineva în afară de părinții tăi? De ce nu-ți găsești și tu un iubit?” Uneori, încerc să chicotesc și eu cu ei. Îmi tot dau ochii peste cap, dar obrazii mi se înroșesc și buzele mi se lipesc una de cealaltă. Însă niciodată nu ripostez, pentru că sunt depășită numeric. Foarte distractiv!

Îmi închid caietul cel nou și admir, preț de o secundă, fraza „Ne vedem în altă viață”, pe care am mâzgălit-o pe copertă cât așteptam momentul imbarcării, înainte să-l îndes la locul lui în ghiozdan. Îmi pun căștile, care momentan îmi atârnă în jurul gâtului, înapoi în urechi și le dau ocazia celor de la The Beatles să răsună din iPod. Părinții mei îi ascultă de când mă știu, așa că piesele lor au devenit un fel de metodă infailibilă de calmare pentru mine. Au mai rămas patru ore. Patru ore până când o să am parte de primele impresii. Materii noi. Peisaje noi. O țară nouă. Încearcă să dormi puțin, Shane!